

Arrest

nr. 224 599 van 2 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. GLAS
Meerlaan 134
9620 ZOTTEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nieuw-Zeelandse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2019 met referentenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DENIE, die *loco* advocaat C. GLAS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.08.2018 werd ingediend door:

Naam: E. (...)

Voorna(a)m(en): N. L. L. (...)

Nationaliteit: Nieuw-Zeelandse

Geboortedatum: 31.05.1983

Geboorteplaats: Auckland

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar echtgenoot, de genaamde V., S. (...) (RR (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40bis §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmaat. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, financiële maatschappelijk dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

Ter staving van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten voorgelegd:

- Attest betreffende de rechten op de tegemoetkoming aan personen met een handicap dd. 07.08.2018 van de FOD Sociale Zekerheid, Directie-generaal, Personen met een handicap opgemaakt te Brussel, waaruit blijkt dat de referentiepersoon een inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) ontvangt van de FOD Sociale Zekerheid, alsook een integratietegemoetkoming van 01/01/2018 tot en met 31.08.2018.
- Positieve beslissing voor een zorgbudget voor mensen met een handicap waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor onbepaalde duur is erkend als persoon met een handicap en hiervoor een vast maandelijks bedrag van 300 euro ontvangt.

Uit het voorgelegde attest blijkt dat de Belgische referentiepersoon haar bestaansmiddelen ontvangt van de Sociale Zekerheid. Een tegemoetkoming aan personen met een handicap kan echter niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De tegemoetkoming bestaat immers integraal uit sociale bijstand conform de wet van 27 februari 1987 met betrekking tot de tegemoetkomingen aan personen met een handicap waarvan de betaling wordt verzekerd door de federale overheid. De tegemoetkoming valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "financiële maatschappelijke dienstverlening". Dit wordt dan ook bevestigd door de auditeur van de Raad van State in zijn verslag van 22/02/2018 met nummer A/A.222.406/XIV-37.

Rest nog het 'zorgbudget' dat ter beschikking gesteld wordt door de CM. Ook dit gedeelte van het inkomen kan niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen

overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Dit valt immers onder de noemer 'toeslagen'. Deze toeslag is specifiek bestemd om de referentiepersoon te ondersteunen om alle kosten gelinkt aan haar handicap/medische kosten beter te kunnen dragen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de referentiepersoon dit bedrag ter beschikking zou kunnen stellen van haar partner om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet dient te worden uitgevoerd. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, enkel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen door hun aard.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt als volgt:

"Enig Middel : IGO valt niet onder art. 40 ter § 2 Vreemdelingenwet

Uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat "de IVT noch onder het begrip "financiële maatschappelijke dienstverlening", noch onder de overige in artikel 40 ter opgesomde begrippen ter uitsluiting van inkomen dat in aanmerking mag genomen worden, kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijke kader en afzonderlijke voorwaarden" (Arrest RvV nr. 189 400 van 5 juli 2017). Zie tevens stuk nr. 10. Deze werkwijze van verweester schendt duidelijk het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding en een correcte interpretatie en lezing van de wet (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Hierdoor heeft verweester het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel miskend. Het evenredigheidsprincipe houdt in dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten of nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder zijn dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermingswaardige algemene of private belangen. Het evenredigheidsbeginsel ziet m.a.w. het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging. In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naar gelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens de doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordeling van) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en of sanctie buiten verhouding staan tot hetgeen de burger verweten resp. het beoogde doel (C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Intersentia Rechtswetenschappen, p. 386-389).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk. Daarnaast houdt de materiële motiveringsplicht in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De vraag of sprake is van een afdoende motivering, en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, artikelen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending inroept. De bestaansmiddelen die worden uitgesloten, worden uitdrukkelijk vermeld in artikel 40ter, §2, lid 2, 1°, in fine Vreemdelingenwet; het gaat om de volgende bestaansmiddelen:

- leefloon
- financiële maatschappelijke dienstverlening
- kinderbijlagen en toeslagen
- inschakelingsuitkeringen
- overbruggingsuitkering
- werkloosheidsuitkering, tenzij de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Het gaat om een uitzonderingsbepaling die restrictief dient te worden toegepast. De tegemoetkoming aan personen met een handicap is niet opgenomen op de lijst van uitgesloten inkomsten, vermeld in artikel 40ter Vreemdelingenwet, net zomin als IGO of de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden op deze lijst is opgenomen. De bestreden beslissing stelt dat de tegemoetkoming aan personen met een handicap moet gezien worden als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Dit is niet correct. De tegemoetkoming aan personen met een handicap kan niet worden gezien als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. De term "(financiële) maatschappelijke dienstverlening" komt voor in de OCMW-wet, terwijl de tegemoetkoming aan personen met een handicap niet wordt

geregeld door deze wet. Zie o.a. RvV 5 juli 2017, nr. 189 400; RvV 13 november 2017, nr. 194 891. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 40ter Vreemdelingenwet door deze inkomsten niet mee in overweging te nemen. De rechtspraak van de Raad van State waarnaar de bestreden beslissing verwijst (RVS 232 848 dd. 10 november 2015) is gebaseerd op een vorige versie van artikel 40ter Vreemdelingenwet. De wettekst werd inmiddels op ingrijpende wijze gewijzigd door de wet van 4 mei 2016. De vermelde rechtspraak, die gebaseerd is op de vorige wettekst, is in casu dan ook niet (meer) relevant. Volgens de bestreden beslissing werd de draagwijdte van artikel 40ter Vreemdelingenwet door de wet van 4 mei 2016 niet veranderd. Deze visie kan niet worden gevolgd daar de tekst op ingrijpende wijze werd gewijzigd, en een uitzonderingsbepaling restrictief dient te worden toegepast. Besluit: de middelen zijn gegrond.”

2.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld “Een tegemoetkoming aan personen met een handicap kan echter niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon”.

De Raad van State besluit in het arrest nr. 243.963 van 18 maart 2019 dat “artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet toelaat de IVT uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon”.

Door de inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) niet in aanmerking te nemen, schendt de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MILOJKOWIC